

Технолог
Сергій Залевський

Макс Шнітке #1

Ти добре жив на Землі? У тебе була хороша і високооплачувана робота? Тобі подобалося ходити в гори наодинці? Максим був саме таким мешканцем нашої планети, отримуючи задоволення від життя. А потім опритомнів на борту рабовласницького рейдера інопланетян з рабським нашийником – оце удар долі! Довелося прийняти пропозицію, від якої не можна відмовитися: хочеш стати вільним громадянином Співдружності? Попрацюй на нас років п'ятнадцять в забутій порожній зоряній системі. Мозкові симбіонти, штучний інтелект, бойові дроїди, просунута інопланетна техніка, фантастична місцева медицина, що творить дива, – усе це побачив і відчув на собі наш герой. Але головне: передова технологія отримання знань і професій у цьому світі – все набагато простіше і швидше. Макс приймає рішення стати профі, користуючись такими технологіями, але бажання втекти сильніше...

Сергій Залевський

Технолог

Тривіальна і одночасно фантастична історія переселення нашого сучасника у світі Співдружності. Герой відбувся на Землі як фахівець, першу частину життя прожив в Росії, але потім вона йому остаточно осточортіла, і він виїхав за контрактом до Європи. Тема Співдружності була йому цікава, як варіант другого життєвого втілення – і ось він там. Трохи не так, як йому представлялося, але він там. Герой потрапляє в рабство до просунутих інопланетян, де йому пропонують відробити певний термін для можливості викупитися з нього. Симбіонти, нейромережі, бази знань, дроїди, космічна техніка, штучний інтелект – все, як годиться, присутнє в романі. Паралельно іноді освітлюватиметься доля попаданців-інтелектуалів з середньої смуги Росії.

Десь в просторі...

Останні шість місяців для Дро Гобра були виключно вдалим. І престиж в клані підняв, і кредитів заробив пристойно, та і що там соромитися – майном цінним обріс (віджав, якщо говорити прямо). Про своїх двох наложниць – няшок можна взагалі не згадувати – і так, ті хто в курсі про них, слину ковтають при думці про таких подруг і кусають в нападі заздрості лікті. Не у всякого глави клану такі знайдуться, а ось Дро піднапружився трохи, і в результаті рядовий офіцер володіє нерядовим майном.

Дро мрійно прикрив очі і вдався до приемних спогадів: починав він свою кар'єру в клані, як і багато хто в імперії Гармор, у кого були слабкі

показники КІ – показники інтелекту і КЗ – коефіцієнта засвоєння знань, в якості простого м'яса – бійця ближнього бою, абордажника. Низькі показники – КІ-102, КЗ-1,2, не дозволяли сподіватися на безкоштовне навчання на престижні (читай високооплачувані) спеціальності коштом держави або сторонніх спонсорів у вигляді корпорацій або багатих приватних інвесторів.

Загалом, звичайний шлях звичайного гарморця. Багатьох з його друзів і знайомих або тих, хто просто був поруч, вже давно поглинув холодний і байдужий космос, а ось Дро досі живий – удача не відвернулася від нього, як від інших. Згадувати про те життя особливо було нічого – тренування до знемоги, відвертий садизм інструкторів, які здавалося, отримували заряд бадьорості від виду розбитих голів і вибитих з кров'ю зубів підлеглих. Абордажі – вдалі і смертельно провальні, коли склад абордажних команд іноді мінявся на 50 % і більше. Смерть соратників і друзів, розірвані на декілька частин тіла знайомих бійців, які ще зовсім нещодавно поряд з тобою раділи черговій удачі, пропалювали кредити на станціях клану і інших вільних пустотних об'єктах цього сектора імперії.

Декілька років життя в такому убивчому ритмі зробили Дро, з місцями наївного підлітка в жорсткого, а коли потрібно і жорстокого бандита, не позбавленого до всього тверезого і раціонального погляду на життя. По ходу служби Дро був помічений керівництвом клану, його стали поступово заохочувати і підвищувати по службових сходах, ну якщо так можна сказати про те, чим вони усі займалися.

Першим приемним дзвіночком для нього стала установка нейромережі «Воїн 3.4/П» виробництва імперської філії мегакорпорації «Нейромережа-Глоботех» (природно не в подарунок, а у борг з відробітком) і деякої кількості стандартних баз знань для спеціаліста-абордажника. У такий спосіб керівництво дало Дро зрозуміти, що він досить добре зарекомендував себе в якості бійця першої лінії, і прийшов час підвищувати його навички справедливого відбирання цінностей у ворогів клану, стаючи фахівцем бойового ремесла. А це вже інші гроші, та і шанси на виживання значно стрибають вгору. Фахівців не кидають першими в атаку.

Звичайно, Дро міг собі поставити і стандартну безкоштовну в усій Співдружності нейромережу. Але ж спеціалізовані нейромережі – це наступний ступінь розвитку цих симбіонтів, це істотне збільшення КІ, в порівнянні з безкоштовною, бонус до вивчення профільних баз знань, більша кількість формованих нейромережею нейровузлів для підключення додаткових імплантів. Але ж рано чи пізно довелося б її знімати, щоб поставити щось трохи краще, чекати мінімальний період для адаптації мозку під установку нового симбіонту. Втрачати час загалом, хоча не це важливо, а головне – це давати медикам свій мозок другий раз для дослідів. Хоч і випадків невдалої установки украй мало, але своє здоров'я Дро цінував вище за статистику. Хоч він і не був інтелектуалом, але прості роздуми на дозвіллі підштовхнули його до висновку, що мозку такі операції над собою навряд чи сподобаються, і треба їх кількість звести до необхідного мінімуму.

– Як би в слинявого ідіота не перетворитися в процесі експериментів яйцеголових – резюмував Дро.

Того дня, коли він отримав в голову такий потрібний за мірками Співдружності девайс, Дро увірував остаточно у свою щасливу зірку і прийняв до виконання план подальшого життя – там всього були три пункти:

1. Не сунься в перші ряди – це відгукнеться втратою здоров'я, навкруги стільки активного молодого м'яса, яке спить і бачить, як би десь постріляти, повбивати і зайнятися мародерством. Кредити заробляють з розумом, а герої і ідіоти помирають першими.
2. Вивчай бази по максимуму, що зможеш дістати, і не лише по абордажному мистецтву і ім спорідненим. Не усе ж життя ти будеш бойовим м'ясом.
3. Кредити вкладай в себе у прямому розумінні – зайвий імплант ще нікому не зашкодив.

Ось так наслідуючи ці нехитрі правила, Дро прийшов до того, чим він є на сьогоднішній момент. Первинні параметри: коефіцієнт інтелекту КІ-102, нейроактивність НА-138, коефіцієнт навчання КЗ-1,2. Нейромережа виявилася дуже непоганою, з бонусом: «Воїн 3.4/П» – третє покоління, мінімальний рівень КІ для установки 100, надбавка до КІ 18 % після повного розгортання, можливість установки чотирьох імплантів, а найприємніше – це бонус у вигляді букви «П». Мережа дозволяла освоювати бази пілотської спрямованості без штрафу за швидкістю засвоєння. Фактично, можна повноцінно опанувати дві поширені в космосі спеціальності. Дро часто запитував сам себе, як так йому поталанило, але сам факт такої приємної несподіванки йому дуже подобався.

У одному такому вдалому абордажі Дро пощастило обікрасти каюту першого пілота невеликого каботажника, чию назву і номер системи, де це сталося вже і не згадати. Нічого особливо цінного, окрім чипа на пару китів, і накопичувач з особистою інформацією жмурика. Так от інформація показалася Дро цінною, тому ще в каюті того пілота вона була скопійована на нейромережу, а накопичувач відправився в утилізатор.

Хлопець вирішив втаїти інфу від клану з надією колись нею скористатися. Суть була в чому: цей каботажник частенько стрибав в систему без назви під каталожним номером 22-К35-122Х. У системі була киснева планета класу А+, де була присутньою цивілізація розумних на докосмічному рівні – ну щось там намагалися вже запускати на орбіту, але так, поки що по дрібницям – супутники зв'язку – шпигували один за одним за допомогою цих супутників. Декілька астероїдних полів з середніми за ціною Співдружності сумішами, пара газових гігантів. Але головне, як вказувалося в накопичувачі – це досить високий за мірками тієї ж Співдружності КІ аборигенів 110-180, хоча часто попадалися уніками з КІ за 200.

Загалом, чистий работорговець був той каботажник. Розумні з такими високими показниками високо цінувалися в усіх державних і приватних організаціях, хоча, де в якій якості – можна було швидко отримати високооплачувану посаду, а можна було піти як сировина для виготовлення штучного мозку (ШМ) високого рангу або елітного регенерина для просунутих медкапсул. Ось тоді у Дро і дозрів далекосяжний план по використанню цієї інформації в майбутньому.

По ходу своєї творчої кар'єри на посаді громили-абордажника, імплантів Дро постарався поставити собі по максимуму своїх фінансових можливостей, хоча частину з них він виніс при мародерці як трофеї із захоплених суден. Імплант збільшення КІ – «Інтеллі 50+», імплант збільшення оперативного об'єму сховища нейромережі «Мемо 100+», по-простому імплант на пам'ять, імплант пілотажний «Волум 2», імплант-нанофабрика «Хел-Д-100». І якщо з першими двома все було просто і зрозуміло – цифра означала кількісне збільшення до природного параметра носія, то останній був неоднозначною річчю.

Конкретних точних даних по ньому в Глобмережі не було, виготовляли їх сполоти – гуманоїдна раса Співдружності, одна з найстаріших у відомому просторі обжитого космосу. За свої симбіонти і імпланти дерли просто непристойні гроші, проте кількість бажаючих на такі імпланти не зменшувалася. Робили вони і нейромережі, але ті приживалися у людей украй рідко, в переліку корпорації «Нейромережа-Глоботех» вони були присутніми з позначкою «під замовлення», гарантій того, що приживиться така нейромережа корпорація не давала.

Так от про цей імплант – встановлювали його майже всі, але у всіх ефект був різним. Поясню: цифра в найменуванні цього імпланта означала первинний об'єм нанофабрики, який буде перероблений частково нейромережею під потреби конкретного розумного. Якщо це боець, абордажник, десантник і тому подібне – нанофабрика йшла на посилення кісток, збільшення м'язової маси, у пілотів і операторів систем озброєнь імплант йшов на посилення нейроактивності і прискорення проходження нейроімпульсів. Ну а наприклад медики, інженери, техніки, як фахівці, працюючи із складним устаткуванням, для яких вирішальним був рівень КІ, такий імплант не ставили, оскільки численні дослідження учених Співдружності затверджували той факт, що надбавки до КІ він не дає. А займати слот даремним імплантом дурнів немає.

Питання «Як таке дороге диво потрапило до звичайного абордажника» пояснювався просто: виніс як трофей з тайника старпома одного з корабликів, що розпатрали. Як свідчить право на трофеї серед найманців – все, що можеш винести в руках – твій трофей. На той час, як Дро поставив собі пілотський імплант «Волум 2», у нього вже були вивчені мінімально необхідні бази для пілотування КВП (космічний винищувач перехоплювач), і хлопець вирішив закінчувати сумнівну кар'єру абордажника. Особливо йому стала не подобатися статистика бойових втрат при абордажах, чомусь втрати постійно збільшувалися.

Хоч і загальний рівень баз абордажника був твердо на четвертого рангу, Дро також вивчив пілотажний пакет баз в третьому ранзі і продовжував його поступово підвищувати, спасибі бонусу від його нейромережі. Вирішено було піти пілотом легкого КВП спершу. У статусі пілота малих суден Дро також досяг успіху: спочатку були легкі КВП, там ризик був високий, але не так як у абордажників, потім перейшов на важкі КВП, або штурмовики, попростому, освоїв роботу з малими внутрисистемними розвідниками. Правда, бази «системи зв'язку», «постановка перешкод», «сканер», «спеціалізовані малі судна» вивчалися довго. Всього третій ранг, а більше і не потрібно, якщо подивитися на чому літали, але йшли із скрипом, як непрофільні.

Ставка пілота була диспропорційно вища за ставку абордажника і Дро жодного разу не пошкодував про зміну амплуа, хоча про трофеї в руках можна забути. Трохи це засмучувало, оскільки велику частину баз, які вивчив і зараз продовжував вивчати, Дро знайшов в особистих речах невдах, яких вони розпатрали і відправили гуляти у вільний космос. Але пілоти отримували грошову долю з трофеїв, реалізованих керівництвом, а шанс уціліти пілот цінував вище, ніж шанс щось десь знайти. Багато хто так знаходив останній привіт в шолом скафа, який відправляв невдачливого археолога до прабатьків.

Ось таким чином – спочатку пілот легкого КВП, потім пілот важкого КВП, пілот розвідника, як апогей пілотської кар'єри перед тим, як глава клану запропонував Дро місце другого пілота легкого носія. На цій посаді хлопець показав себе тямущим пілотом, що пропонує нестандартні рішення, що досить швидко перемістило його на посаду першого пілота. А після одного важкого бою в нікому не потрібній цифровій системі без назви, в ході якого Дро зміг показати неординарну холоднокровність і витримку,

Йому запропонували посаду капітана і за сумісництвом першого пілота нового корабля, який власне в цьому бою і дістався як приз.

Середній транспортник «Рант-су» – виробництв верфі Корита, який невідомо яким чином виявився в цій дірі, використовувався попередніми власниками по прямому призначенню – каботажні рейси по перевезенню всього, що влізе в трюми між системами директорату Корит і Гарморською імперією. Був узятий на абордаж в нічийному просторі близько до фронтира імперії, без втрат з обох боків, коли капітан транспортника зрозумів даремність опору і зважив за краще здатися на милість переможця. Переможці природно відправили їх до простору Гармора, де продали в рабство. Реалізація вмісту трюмів призу дозволила провести деякі модернізації з самими транспортом, перетворивши його на легку подібність бойового. Проти дійсно військових кораблів шансів нуль, а проти торгашів і одинаків – нормально. Тим більше, тепер в рейди ходили на двох кораблях.

Транспортника вирішено було по-швидкому переробити в легкий носій. Тепер він ніс на своїх льотних палубах 22 КВП, з них:

18 були гарморськими легкими «Тувис» 3-го покоління з однією курсовою скорострільною роторною гарматкою і можливістю навішування двох блоків некерованих ракет або протиракет на вибір для атаки ворожих КВП на видаленні,

4 важких КВП «Самтур», також 3-го покоління виробництва Корита. Озброєні двома курсовими великокаліберними гарматами; двома зенітними турелями в задніх нижній і верхній півсферах. Можливість навішування блоків ракет або протиракет на вибір, також для далекого впливу на супротивника. Курсовими гарматами управляв пілот, турелі управлялися бортовим ШМ.

2 спеціалізованих корабля-розвідника «Фушен» виробництва імперії Гармор. Ці верткі малюки не мали ніякого озброєння і бронювання. Увесь внутрішній простір займали модулі зв'язку, постановки перешкод, сканування простору і генератори для живлення усього цього енергією. Два маршеві двигуна в режимі короткочасного форсажу дозволяли розвивати скажену швидкість і повертати кораблик до свого носія у разі небезпеки. Розвідник пілотувався одним пілотом-універсалом. На такому колись літав Дро.

2 абордажних бота «Райз-25» для висадки абордажних груп і вивезення передбачуваних трофеїв. Кожен такий бот міг доставити до місця «роботи» 25 абордажників, пілот для управління корабля на час абордажу брався з числа штатних пілотів КВП. До речі, такий пілот також міг розраховувати на трофеї з абордажу. Броньований корпус, емітери одноразового щита, так щоб максимально прийняти вогонь від турелей ближньої оборони і доставити десант в цілості, в носовій частині розміщували також разовий плазмовий заряд спрямованої дії для пробиття шлюзових стулок або заслінок польотних палуб.

Сам носій по класифікації Співдружності тепер належав до категорії легких, оскільки ніс менше сотні малих бортів. Модернізація, проведена на верфі клану, додала додаткове бронювання критичних місць корпусу: район основної рубки, район капсули з реакторами, і також наступне озброєння: 12 скорострільних турелей «КС-10» вітчизняного виробника для протидії москитному флоту супротивника, 4 броньованих башти із гарматами середньої дальності «Гросс-8/2», що представляє з себе спарені кінетичні гармати.

Далекої дії не ставили взагалі, оскільки стиль бою припускав раптові удари із засідки, знерухомилення корабля супротивника шляхом вибивання двигунів, потім зближення на відстань поразки «Гроссами», пригнічення зовнішніх вузлів оборони і висадка десанту для остаточного контакту тет-

а-тет з супротивником. Якщо ціль виявлялася занадто зубастою, або можливі трофеї не перекривали майбутніх втрат, вступала в дію директива «Б» – форсаж, розгін і ходу, ходу...

Де кілька вдалих для клану місяців пролетіли швидко. Вдалі рейди збільшеної ескадри принесли немало кредитів усім дійовим особам, у тому числі і Дро. Можливість викупити у клану «Рант-су» у власність, що з'явилася, була обдумана його керівництвом і прийнята до виконання. Дро увійшов до числа «важливих осіб клану» і оскільки відділятися від клану не квапився, зміна власника пройшла буденно. Однією з умов Дро було поставлено в правило обов'язкова участь в рейдах клану, що доки повністю влаштовувало його. Вільного часу тепер у нього додалося – розвідка клану не часто підкидала вигідні цілі, можливо просто район полювання потрібно було міняти, але Дро доки не ліз з радами до старших «акціонерів». У такі затяжні моменти бездіяльності Дро стрибав в яку-небудь систему Фронтира, і на свій страх і ризик борознив небезпечний нічийний космос.

В основному дотримувався тієї ж тактики – сидів в засідці в астероїдах і чекав легкої здобичі. Працював десь в мінус, ледве утікаючи від таких самих любителів віджати барахло, але частіше в плюс – так поступово збільшуючи свій банківський рахунок, не забуваючи природно про поліпшення для корабля і премії команді. Ось зараз він сидів в засідці вже третій тиждень, все що пролітало повз них, могло само навалити Дро і команді, тому люди поступово скаженіли від нудьги і відсутності здобичі. Трохи простіше було пілотам розвідників – ті майже постійно висіли в просторі, активно скануючи систему, хоча тут і так все було відомо, як свої п'ять пальців. Капітан розумів, що якщо в найближчі пару днів нічого в руки не потрапить, доведеться гасити вогнища можливого бунту. Але удача знову посміхнулася Дро.

– Це Соло-1. Спостерігаю спотворення метрики і формування вихідного тунелю гіперпереходу, капітан у нас гості – відгукнувся один з «Фушенів».

– Зрозумів тебе, Соло-1. Як тільки вийдуть з пухиря, швидкий підскан і розпізнання, потім пасивне спостереження. У разі виходу з нього малих бортів – активне сканування, форсаж і назад на носій. Можливо, не встигнуть засікти наші сканери, все-таки у момент зміни метрики сканери майже сліпнуть.

– Зрозумів, виконую.

Через хвилину.

– Передаю пакет, є збіг: великий міжсистемник проекту «Тейгол» верфі директорату, мабуть тільки із зіткнення – половина маршових не визначається, наскрізні пробоїни на палубах, носова частина знищена до силового набору. Сильно «побитий» стан капітан. Братимемо?

– Хоч і перепало їм, але все одно він для нас міцний горішок. Але чекати більше не будемо, усім приготуватися до захоплення призу. Діємо за накатаною схемою.

– Капітан, це Соло-1. Об'єкт міняє курс у бік астероїдного поля, на рубіж поразки головним калібром вийде впродовж двох годин.

– Відмінно, наздоганяти не потрібно, Чекаємо. Пілотам КВП зайняти свої місця. Абордажній групі низький старт, готовність до виходу.

Рубка «побитого» транспорту.

- Вишли штатно, пілот, починай розгін в астероїдний пояс, ремонтуватимемо що зможемо. На трьох двигунах ми занадто уразливі і повільні.

- Виконую, капітан.

- Скільки нам тепер потрібно часу для зарядки гіпердвигуна, інженер?

- Годин 5-6, точніше доки не скажу, потрібно провести поглиблену діагностику двигунів.

- Працуй, ніби тут чисто, не хотілося б знову потрапити в халепу, як в тій системі, Ми втратили майже усі малі борти, хоча, скільки їх там і було то, все-таки ми транспорт, а не пірати. А ось турелей нам вибили порядно.

- Капітан, фіксую короткочасне опромінення корпусу.

- От гівно! Значить, даремно ми увійшли до сліпого стрибка, і тут у нас комітет по зустрічі. Сидять десь в каменях, щурі бродячі і чекають. А оскільки досі не лізуть до нас, значить, що не упевнені у своїх силах. Є у мене план, як з такими налагоджувати контакти. Нумо зв'язок, організовуй мені широкий канал для спілкування.

- Готово, капітан. Можете говорити.

Рубка носія «Рант-су».

Нетривале мовчання першим порушив пілот:

- Капітан, я чесно кажучи, мало що зрозумів з цього послання, але мене особливо цікавить що таке велике і товсте на нас хоче покласти їх капітан, і з чиею саме матір'ю він збирається вступати в нетрадиційні зв'язки?

- Це рушики, е така раса в директораті, вони в основному, компактно мешкають в протектораті Рушкостан. Ніби, такі як усі, тільки чогось їм завжди бракує. А його промова, яку ми прослухали, це як говорять «ні про що». Ну, принаймні капітан - точно рушик - їх спосіб спілкуватися, але ось мені цікаво, що вони тут забули, їх сектори звідси в двадцяти стрибках?

- Гаразд, далі діємо за планом: вихід москітної групи - відпрацьовуєте маршеві і гнізда ПКО, потім ми підтягнемося, разом давимо щит. Капітан перемкнув свою увагу на льотну палубу, де техніки за допомогою дроїдів навішували на КВП блоки некерованих ракет. Виходячи з даних розвідників про стан льотних палуб транспорту, малий флот явно відсутній, та і за визначенням такі кораблі самостійно не літають - тільки у складі караванів. Окрім турелей безпосередньої оборони там нічого не ставлять, а ось щит зобов'язаний бути.

Рубка «побитого» транспорту.

– Капітан, вони випустили малий флот, два десятки, в зону дії наших турелей увійдуть за годину.

– Ууу жаби, вирішили узяти нас тепленькими, хрінові тварюки. Що у нас залишилося з того, що може літати?

– Тільки один розвідник і два вантажні боти, решта у вигляді металообробу на льотній палубі.

– Запускайте все що є, навісьте ракет, може, хоч кудись потрапимо, з розвідника викиньте максимум апаратури і набийте вибухівкою – зробимо брандер. Пілотові брандера дві ставки за виліт! А ми тим часом влаштуємо їм тут теплу офіційну зустріч. Відступати нам нікуди, позаду Рушкостан!

– Ээм, капітан – взагалі то звідси до Рушкостана досить далеко! Може, домовимося, якщо вже не устигаємо піти в стрибок.

– Облишити розмови, пілот. У ще один стрибок ми не встигаємо, контакт з КВП ворога менш ніж за годину. А з ким ти хочеш домовлятися, з гарморцями? Наївний хлопчисько – там тільки один варіант договору – рабство. Ще є бажучі домовитися?

– Ні, капітан, краще померти у бою, ніж рабство.

– Так, наказую: усьому екіпажу видати штурмових двісті грам вадяри для підняття морального духу. Пілотові брандера ще двісті грам з собою – капітан не поспушився, адже можливо від цього пілота залежав результат цієї зустрічі.

– Рушки не здаються! Слава Вічному Кориту і Єдиному Рушкостану!

– Смерть ворогові! Порвемо усіх на матраци!

Капітан відчув, як увесь корабель наповнюють емоції команди, в цих емоціях він із задоволенням читав вірність своєму боргу, готовність рвати підлогого ворога. Запах національного напою заповнював палуби транспорту.

Рубка носія «Рант-су».

– Капітан, транспорт випустив три малі боти, курс на зближення з носієм.

– Напевно, там як мінімум, один брандер. Так, москітна група – зміна пріоритету – спочатку б'єте всю дрібницю, потім все за планом.

Дро перемкнувся на тактичний термінал, де зелені точки, активно маневруючи, йшли на перехоплення червоних – капітан перебував в подиві – шансів у червоних не було навіть в теорії. Інша думка злила – усе це могло бути трофеями, а тепер напевно перетвориться на лом.

Вісімнадцять легких КВП «Тувис» перебудовувалися в шість ланок по три машини і йшли на перехоплення ворожих суденець. Ще двадцять хвилин

сторони зближувалися, потім обидві сторони запустили ракети і скинули порожні контейнери. Явна кількісна перевага вирішила все швидко – три ворожих червоних точки згасли на тактичному терміналі. Потім об'єднавшись з важкими «Самтурами», що стартували в другій хвилі, попрямували до транспорту. Атака усіма наявними ракетами особливого успіху не принесла – щит продовжував мерехтіти під вогнем КВП, все-таки це був великий транспорт, потужність щита тут має бути великою. Дро вже приміряв цей щит до свого носія, така корисність явно кораблю не завадить.

Розподіливши між собою сектори обстрілу, усі зайнялися просадженням щита, а коли до зони дії своїх «Гроссів» увійшов носій, справа пішла веселіше – двадцять хвилин щільного вогню і чверть боезапасу «Гроссів» – і щит лопнув, чим відразу скористалися КВП, атакуючи гнізда турелей ПКО і маршеві двигуни призу. Коли всі вдосталь постріляли, настала завершальна фаза операції – абордаж. Вирішено було відразу послати усіх п'ятдесят абордажників – по-перше, усі хотіли розім'ятися після довгого неробства, по-друге – трофеї усіх цікавили. Крім того Дро побоювався наявності на такому великому кораблі найманців, яких часто наймали капітани великих транспортів для захисту вантажу безпосередньо на борту.

Палуба трофея. Півгодини з початку абордажу.

– Капітан, а що це було взагалі? Вони не лише захисних дроїдів не задіяли, вони і в нас майже не стріляли. Кинулися на нас з цими копирсалками врукопашну, хоч скафи додумалися одягнути. Червоні божевільні обличчя, очі, що горять – страх якісь! А ці крики «Ща ми вас усіх порвемо як тузік грілку» – повна дикість якась.

– Так, чув я про цих тубільців, повністю здурілий народ. Це дія їх національного напою «вадаря». Вони його приймають з дитинства в малих дозах. Ця штука в певних кількостях, знімає у розумного усі бар'єри, напій дозволений до застосування в усій Співдружності, одна з нечисленних статей їх експорту. Але ось у них від постійного застосування напевно з'являються пост-ефекти, що діють на мозок як розчинник. А тут мабуть прийняли ударну дозу і зовсім мозки відключилися – ти правий, он навіть про дроїдів забули, кинулися на нас врукопашну. А то боюся, нам би припало тут добре. До речі, ці копирсалки у них називаються «саперна лопатка».

– А ось я читав в Глобмережі, що ШМ їх виробництва теж охолоджується цією рідиною, навіть деякі стверджують, що при активації ШМ тестує склад суміші охолодження, і якщо це не вадяра, відмовляється приймати коди доступу до повної заміни рідини.

– Так, дивні вони якісь, хоча як рукопашники показали себе відмінно. Ну все закінчуємо пусті розмови і приступаємо до сортування трофеїв – тут роботи на пару днів.

Процес перевантаження і сортування здобичі тривав більше трьох днів. За цей час трьом і палуби носія були повністю забиті трофеями – попередні їх власники ними охоче поділилися. Знайшлися досить цінні речі, так наприклад, капітан неадекватних невдах поділився скафом «Аван-5к» – командирський варіант відрізнявся модулем зв'язку, що дозволяв усіх бійців підрозділу включати в єдину тактичну мережу, направляючи і координуючи їх дії і пересування. Плазмовий пістолет «Зоран-18у» був чисто офіцерською зброєю виробництва конгломерату Хаман – як він опинився серед цих мандрівників, було загадкою. Такий пістолет міг зробити

вісімнадцять пострілів з інтервалом близько одної секунди або десять посилених поодиноких з інтервалом дві секунди, який гарантовано пробивав важкий скаф без активного екрану.

Такі ж були знайдені у колишніх офіцерів призу, усі мали прив'язку до користувача, але ця проблема вирішувалася штатним зброярем швидко. Скафи офіцерів особливо не вражали – поширені Коритські «Ковор-4е» могли бути укомплектовані користувачем силовим екраном третього і четвертого поколінь за умови доукомплектації навісним реактором будь-якого виробника. Нечисленний екіпаж (все ж побоювання Дро про найманців не виправдалися) поділився простенькими скафами третього покоління «Збур-3» і «Техо-3» – останні були зняті з місцевих техніків. Нічим особливим вони не відрізнялися, усі виробництва директорату, підключення щитів в них не передбачалося виробником.

Місцевий інженер здивував усіх трохи, коли пішов в рукопашну атаку з плазмовим різакон а не з лопаткою – все-таки цей мабуть був не фанат вадари. і мозки ще тверезо оцінювали ситуацію. Все-таки працював цей тип із складним устаткуванням, що вимагає пильної уваги. Особисті каюти і речі були віддані на огляд абордажникам, окрім каюти капітана – її оглядав сам Дро, різні дрібниці в руках і кишенях не враховувались – законні трофеї команди. Сейф капітанової каюти особливо не вражав: декілька чипів на пред'явника на загальну суму двісті вісімдесят тисяч кредитів, пару зовнішніх сховищ, декілька кристалів баз знань – от і все, чим поділився мертвий капітан транспортника. Ну не рахувати ж в трофеї пляшку елітного напою рушників «Пушонка» – її капітан віддав пілотам розвідників як заохочення, пробувати на собі такий ексклюзив Дро не наважився.

Знімати двигуни, генератори, реактори і інше устаткування капітан заборонив, оскільки вирішено було повернути свій хід призу. А причина була дуже шанобливою – в трюмах призу знаходилася в згорнутому стані мобільна рудо-збагачувальна фабрика повного циклу «Гурто-С-38мк». Згідно із специфікаціями, знайдених в мережі Глобонету, фабрика працювала з усіма типами ссм (стандартна суміш металів), кінцевим продуктом випускаючи стандартні блоки концентратів сумішей металів КССМ, крім того індекс «м» означав наявність лінії по виділенню з сировини чистих металів. Також було вирішено залишити три медкапсули «Шабель-мед-3у» виробництва конфедерації Дівелі, оскільки аналогічного класу були на носії.

Для Дро це був джекпот, він вже деякий час роздумував, куди б вкласти вільні кошти з рахунку, щоб отримувати гарантований щомісячний дохід, враховуючи, що кар'єра рейдера-грабіжника не могла гарантувати такий постійний прибуток. А купувати ще одне судно і розширювати свої бойові можливості він доки не планував. Все одно в цьому секторі особливо цінні призи пересувалися тільки з караванами і бойовим супроводом, а такі були йому не по зубах, та що там говорити – навіть сил їх маленького клану не вистачить длубати такі.

А ось порожніх систем, де немає нічого, окрім мертвих планет і астероїдних полів, було багато в навколишньому космосі. Правда, бажаючих зайнятися розкопками в небезпечному просторі, було зовсім мало. Вважалося, що шлях шахтаря довгий, небезпечний і непередбачуваний. До того ж, якщо дивитися увесь час на астероїди можна і пошкодити психіку розумному. Копати в нічийному космосі без прикриття потрібно на свій страх і ризик, а якщо з прикриттям, то ділитися потрібно, а це ще менше кредитів особисто собі. Не кажучи вже, що потрібно навчатися шахтарській справі, бази, імпланти і час, щоб це все вивчити.

Трофей відбуксирували в пояс астероїдів, заглушили реактори і залишили до кращих часів – вірогідність виявлення його в цій порожній системі прагнула до нуля. Вартість трофея була оцінена і поділена на частки, і по прибуттю на місце постійного базування була виплачена команді. На той час у Дро на рахунку утворилася значна сума, так що проблем з виплатою часток не було. Але залишалася проблема ремонту і приведення транспорту в робочий стан, при якому він міг зробити декілька стрибків в одну з відомих Дро систем, де літали рідко, але було що покопати.

Крім того, потрібні були на першому етапі декілька простих шахтарських корабликів для постачання збагачувальної фабрики сировиною, стандартні нейромережі, бази знань у шахтарській справі, мінімальні бази по пілотажу для майбутніх працівників копального профілю, ну і найморочливіше – потрібні працівники, які погодяться там працювати на Дро.

Враховуючи, що серед вільних гарморців таких не знаходилося, на думку спадав тільки один варіант – раби-шахтарі. Але купувати рабів для початкучого підприємця було дорого – цей товар був цінним на ринку і ходовим. Ось тут Дро згадав про ту інформацію, яку він під час перебування абордажником переніс собі в сховище нейромережі – дика планета з дикими аборигенами, у яких непристойно високі показники КІ

Вирішено було зайнятися накопиченням капіталу для вище позначених заходів технічного характеру свого бізнес-плану, оскільки виплата часток за фабрику з'їла майже усі наявні на рахунку кредити. Питання з кадрами Дро вирішив відкласти до моменту концентрації необхідних коштів. Планетка нікуди не подінеться, це просто питання часу, а у свою удачу капітан вірив твердо.

Глава 1

Макс Шнітке сидів на валуні і вдихав запах Альп, який п'янив. Не сказати, щоб йому нічим було зайнятися на вихідних, просто він гори любив. Незважаючи на злегка розріджене повітря, дихалося легко, а промені Сонця приємно гріли обличчя. Як співав В. Висоцький: «Кращими за гори можуть бути тільки гори» – Макс був емігрантом з колишнього СРСР, що згодом став незрозумілим СНД – в оригіналі Максим Шніт. Свою кар'єру він починав на одному з гірничо-збагачувальних комбінатів містечкового значення. На освіту не скаржився, все-таки в СРСР дипломи видавали за знання в голові, а не як останнім часом – за гроші. Але якість зарплати на такому комбінаті досить швидко стала засмучувати молодого фахівця і відпрацювавши обов'язкових три роки, Максим знайшов собі нове, більше грошове місце.

Пропрацювавши частину свого життя на одному з Уральських гірничо-збагачувальних комбінатів, він вирішив для себе, що можливості російських працедавців для нього вичерпалися. Зростання кваліфікації не спостерігалось, технології не мінялися, а можлива кар'єра головного інженера в російській глибинці його не спокушала.

Він усвідомлював, що тут тупіє, а якщо додати місцеве населення, постійно перебуваюче в стані перманентного алкогольного трансу, то бажання врятувати свої мозки і пошукати кращої долі, росло з кожним роком. І прийшло тверде рішення шукати роботу за кордоном. Націлившись на контракт в Німеччині, Максим додавав немало сил і засобів для досягнення своєї мети. І ось у віці 34 років йому запропонували контракт на одному з комбінатів Рура.

На першому етапі його нового місця проживання і роботи було підтвердження диплому і кваліфікації, випробувальний термін – усе це злегка напружувало, оскільки у свої роки він вважав себе кваліфікованим фахівцем у своїй справі. Але нові працедавці ставили такі стартові умови, а враховуючи досить доброзичливе відношення до себе, він це переніс філософськи. Робота поступово увійшла до спокійного ритму, життя в нових умовах поступово налагоджувалося.

Проблеми з житлом і особистим транспортом вирішилися досить швидко, що навіть злегка здивувало Макса. З'явився вільний час, який він ділив між невеликими дозами фізичних навантажень в найближчому фітнес-центрі, і читанням на дозвіллі літератури фантастичної тематики на німецькій і російській мовах. Що таке файлообмінник і торент він добре знав. Німецькою мовою – швидше, для розвитку і закріплення грамотної мови, на російській – швидше, за звичкою.

Кожну п'ятницю після роботи разом з колегами він відвідував найближчі питні заклади, віддаючи данину традиційному німецькому комплекту: пиво і смажені ковбаски. Походи в найближчий фітнес-клуб були протиположними до ковбаскам і пиву – Макс намагався підтримувати свою фігуру в належній формі. Читаючи літературу з російськомовних сайтів, Макс наштотхнувся на тему по грі «Eve-online».

Цікаво, що німці таку літературу не писали – тільки жителі колишнього СРСР. Мабуть менталітет і склад розуму різний. Але сама ідея Співдружності, неймережі, зоряні подорожі і дуже оригінальна система отримання спеціальностей йому сподобалася. Він навіть хотів би провести ще одне життя в такому технологічному суспільстві. Можливість іншого життя або «реінкарнації» запала йому в душу і він сподівався на друге життя після смерті.

Альпи він полюбив після корпоративного виїзду фахівців комбінату на одних з вихідних. Як не дивно, але монотона робота ногами вгору по схилах йому сподобалася. Слухаючи прискорений ритм свого серця, відчуваючи як наливаються важкістю ноги, Макс зрозумів, що цей вид відпочинку для нього. Згодом він часто виїжджав в австрійські Альпи на суботу-неділю, кожного разу намагаючись підніматися по новому маршруту. Сьогодні він намагався піднятися на вершину, яку минулого разу не здолав – дихання не вистачило. Але цього разу він дійде! Відпочивши трохи на Сонці, він рушив в дорогу.

– І все-таки я зміг – посміхнувшись Сонцю, сказав сам собі, тепер законний відпочинок, перекус, але спочатку себе позначитися – і з цими словами дістав з бічної кишені рюкзака маленький прапорець з емблемою фірми, де працював. Увіткнувши його неподалік в землю, мандрівник став готувати нехитрий обід – ковбаски обов'язково, а ось пиво в горах ні-ні. Неквапом пережовуючи і відновлюючи сили для спуску, турист дивився, як коливається на вітрі прапорець – його він запозичив в рекламному відділі комбінату. Ні, можна було купити щось оригінальне в якій-небудь крамничці, але видимий вплив місцевих вже давав про себе знати – Макс тупо заощадив пару євро на дрібниці, німці все-таки економний і раціональний народ.

Вирішивши перед зворотним спуском трохи відпочити, він примостився на найближчий теплий валун, яке нагрівало Сонце, притулився до сусіднього каменю і підставив лице сонячним променям. Так його і розморило...

Інокентій і Федір були колегами по роботі, часто разом випивали після напруженого трудового дня, їздили на рибалку, там теж випивали. Хоча друзями один одного не вважали. Працювали обое в сибірській філії всеросійського НДІ по системах утилізації і обробки вторинної сировини, зірок з наукового небосхилу не хапали, спокійно і розмірено просиджували штани, проїдаючи бюджетні гроші. Обое вважали себе інтелектуалами, частиною російської еліти суспільства, часто дискутуючи на цю тему за склянкою традиційної горілочки. Федір поки що обмірковував тему своєї майбутньої докторської дисертації, він доки був к.т.н., а ось Інокентій через два дні повинен був захищати свою докторську.

У черговий виїзд на рибалку вирішили завчасно відмітити майбутнє звання в неформальній, звичній вже обстановці на природі. Наловивши після ранішньої зорі рибки на юшку, колеги-учені стали готуватися до обіду. Юшка бадьоро кипіла в казанку, поширюючи аромат і провокуючи щедре слиновиділення у рибалок, в прибережному пісочку охолоджувалася і чекала своєї години звична емність зі «Столичною». Нарізвавши цибулі, ковбаски, сирка і батон, приятелі вирішили трохи перекурити перед офіційною частиною.

– Колега – почав розмову Федір, нагадайте мені тему своєї дисертації, щось я забув, тиждень видався непростим.

– Охоче колега – відповів Інокентій – «Мокрі і частково зволожені картони. Теоретичні основи стрибкоподібного приросту об'ємів виробництв Російських паперово-картонних комбінатів».

– Та тема відмінна, думаю докторська вже у вас в кишені.

– Я в цьому теж абсолютно упевнений, подумайте колега, як мокрий картон підірве ринок! Це буде бомба світового масштабу, прорив російського товару на світові ринки. Мінімальні витрати води на виході дають майже подвоєний об'єм картону. Про перспективи з папером я взагалі мовчу. Мої опоненти задуються власними краватками, ха ха.

– А який об'єм вашої дисертації, дозвольте поцікавитися, колега?

– Все як годиться: сто аркушів формату А4 теоретичних викладень і обґрунтувань, чотири аркуша формату А1 з діаграмами і графіками.

– Кхе, просто заздрю вам білою заздрістю. Ось мені б схожу тему підібрати для моєї дисертації. Не хотілося б від вас відставати, колега.

– Ось так з літу і не підкажу, дайте подумати, м-м-м, а як вам таке: «Використання вторинних горючих газів стихійних і офіційних сміттевих звалищ РФ для обігріву асфальтового покриття доріг Заполяр'я і Приполяр'я»

– Так, непогано, я обдумаю цю тему.

– Колега, по-моєму, юшка готова, давайте діставайте нашу рідну з пісочку і розливайте.

– Перший тост за майбутнього доктора наук!

– Понеслася...

Поглинув за півгодини юшку, горілочку і усьо закусь, Інокентій і Федір стали розважати себе анекдотами і історіями з життя. Поряд з потріскующим вогнищем, розслаблені алкоголем, ситі і задоволені вони непомітно для себе задрімали...

... Дро перебував в підведеному стані – рейд на цю видалену дику планету виявився просто вище за всякі очікування – якість і кількість набраного матеріалу перевершила усі найсміливіші сподівання. І хоча в інформації від мертвого пілота і була фраза про несподівано високі показники КІ тубільців, повірив він в це тільки зараз, коли діагност по черзі видавав дані про спіймані зразки. В основному, аборигенів ловили групами, намагаючись вибрати місця чимдалі від великих населених пунктів.

– Майже всі вище 120, ось тільки останній спійманий сильно здивував Дро: з КІ 188 і КЗ 2,8, він чомусь спав на вершині однієї місцевої гори, сидючи на каменях. Що він тут робить? – дивувався капітан, може це гірський житель? Чи він вигнанець з клану, вимушений поневірятися в глухих місцях? А як він тут живиться, де його будинок? Багато схожих питань турбувало Дро – йому, що прожив усе своє життя в пустотних спорудах і зорельотах було цікаво, що занесло дикого так високо від місцевої цивілізації.

– Ну, скоро він з ним поговорить, цьому аборигенові повезло – з такими показниками Дро йому запропонує посадку інженера на свій збагачувальний фабриці. Псувати такий прекрасний мозок рабським імплантом безглуздо.

Пробудження не радувало Макса – тіло затекло і майже не реагувало на сигнали мозку, чомусь було дуже холодно, сухість і печія у роті доповнювали картину.

– Знову снилися зірки і зорельоти – подумав Макс і подумки вилаяв себе за те, що заснув на вершині гори. Так можна було серйозно замерзнути по дурості, що мабуть і сталося – буде мені наука на майбутнє – гори не прощають легковажного до них відношення. З цією думкою він спробував розплющити очі.

– Шшайсе!!! Я напевно ще сплю – на Альпи зовсім не схоже – приміщення в сірих тонах, тверда основа, швидше схожа на полку, згори теж полиця, судячи з того, що з неї звисає чиясь синюшна рука, слабке незрозуміле тремтіння полиці, на якій він лежав. І що найжахливіше і не зрозуміліше – я голий і на шиї якесь металеве кільце – такий удар мозок був не в змозі перенести, і свідомість відключилася, оберігаючи Макса від істерики.

Друга спроба пробудження нічого не змінила в навколишньому оточенні, хіба що пропала із зору рука згори, навкруги чулися слабкі стогони і схлипи. Загальний стан був набагато кращий, тіло відгукувалося на сигнали з мозку, тільки відзначалась відсутність одягу – тепліше Макс не стало. Та і сама її відсутність нервувала хлопця, доставляючи сильний дискомфорт. Я тут не один – зробив висновок хлопець, трохи заспокоївшись, і почув кроки.

Той, що увійшов відразу сильно не сподобався йому – сіра особа з яскраво-білими очима, великий м'ясистий ніс псували цілком звичне людське обличчя. Але головним в незнайомцеві був його погляд – він дивився на хлопця як на порожнє місце, байдуже-оцінююче. У іншому, між тим, нічим особливим від звичайної людини не відрізняючись. Оцінивши одяг того типа хлопець здивувався і посмутнів. Це був явно не земний високотехнологічний виріб! Незважаючи на високий рівень життя і технологій Німеччини, про щось подібне там могли тільки мріяти ще довго.

Костюм незнайомця щільно облягав торс, виділяючи солідні м'язи, нижче пояса він навпаки був вільніший. Невідома Максу тканина (чи матеріал) видавало слабке дряпання, неначе кольчуга з накладками на грудях і кінцівках. Суглоби виділялися набором пластин, які зрушувалися одна відносно іншої при русі. На ліктьовій частині лівої руки у гуманоїда розміщувався пристрій що нагадує планшет, який в даний момент мабуть був активним, оскільки екран світився зеленуватим підсвічуванням. На правому стегні кріпилася кобура з невідомим пістолетом: розмірами із звичайний револьвер, зброя мала непомірно товстий здвоєний ствол з дулами під калібр земної двостволки. «Космічний обріз» – подумалося чомусь Максу. У лівій руці незнайомиць тримав щось схоже на подовжений ліхтар, кінець ліхтаря злегка світився блакитним і зрідка потріскував. Цей предмет чомусь асоціювався у хлопця з палицями-шокерами, які застосовували земні поліцейські – мабуть звук потріскування наводив на такі роздуми.

– Та мене відвезли із Землі сірі прибульці! – ця думка твердо засіла в мозку – зовсім як в тих книгах, які встиг прочитати.

Тут роздуми землянина перервав голос того сірого:

– М'ясо, досить прохолоджуватися, ваш відпочинок закінчений на сьогодні, піднімайтеся, одягайтеся і на розподіл.

Мова була чужа для свідомості але, проте зрозуміла, і це було дивно. Трохи тягуча, сама вимова у інопланетника була повільною, але слова вимовлялися чітко, нерозуміння або подвійного сенсу не давали.

– А хто ти такий і де ми знаходимося?

– Чому нас називають м'ясо?

– Так-так, хотілося б дізнатися, як ми тут виявилися, і чому ми усі розуміємо вас?

– Де тут вихід? Я на роботу спізнююся – посипалися питання з усіх боків.

– Так і бути м'ясо, поясню один раз: я і моя команда вивезли усіх вас з вашою вошової планетки, щоб ви могли принести користь мені, заробити для мене багато кредитів, оскільки ваше безглузде існування мені їх не приносило, ха ха ха – розсміявся цей тип нам в обличчя. Мову Співдружності ви знаєте з мнемोगрами, яку вам закачали в мозок, поки ви були без свідомості в криокапсулах – раджу забути свою тубільську мову і говорити тільки на ньому – так ви швидше адаптуєте її у своєму мозку як основну.

– Мені потрібні робітники на шахтарські кораблі, техніки і інший обслуговуючий персонал на мобільний рудо-збагачувальний комбінат в цій системі. Усім буде встановлений симбіонт для роботи з технікою, закачані необхідні бази знань за профілем, кому буде потрібно – поправимо трохи стан здоров'я. Деяким – і сіролиций подивився на Макса, буде встановлена спеціалізована нейромережа, у борг звичайно, але з можливістю відробітку його в майбутньому.

– Я не звір і не чудовисько, я практичний тверезомислячий гарморець, тому у тих, хто прийме мої умови без опору, буде можливість в майбутньому викупитися з рабства і жити вільним громадянином Співдружності.

– Нічого собі, пред'ява! А ось хрін тобі, пане гарморець на усю морду від мене особисто і від мого колеги – пролунав голос на російській з кута приміщення.

- Так-так, підтримую колегу! - інший голос.

- Я не зрозумів, що ти сказав м'ясо, але думаю, ти мене образив, тому я зроблю так - і незнайомець, доторкнувся кілька разів до екрану свого планшета на лікті. Відразу за цими діями зі сторони тих, що це сказали, пролунали невиразні крики і звук падаючих тіл.

- Наших б'ють! - ще декілька вигуків на російській з того ж кута, і до інопланетника кинулися двоє хлопців з недвозначними намірами. Місцевий виявився досить умілим бійцем - спочатку декількома ударами уклав тих, що напав, потім приклав тих, що вже лежали зі свого «ліхтарика». Все сталося настільки швидко, що Макс навіть не встиг встати з полиці - майстерність бійця вражала.

- Тепер поступимо так - продовжив незнайомець - це енергійне м'ясо продам на планету - підуть на арену або в прислугу, там є куди прикласти зайву енергію - дуже гарячі для шахтарів, інші одягаються і в медсекцію - будемо вас залучати до роботи, підлікуємо по ходу справи.

- Та і останнє. Мене звуть Дро Гобор - я капітан і власник цього корабля і мобільної збагачувальної фабрики. До мене звертатися - хазяїн, хто прийме мої умови і виправдає надії, зможе називати мене Дро.

У приміщення тут-же зашли ще двоє таких самих сірих і стали роздавати усім пакети з одягом. Розгорнувши пакет Макс відмітив деяку схожість із земним одягом - рукави, штанини були присутніми.

Процес одягання інопланетного дива був показаний на найближчому до сірих землянинові: одягалася це в два прийоми - спочатку брюки, що нагадують тренувальні трико - ну тут все і так зрозуміло. Потім, взявши щось подібне на легку куртку за краї повздовжнього шва, що нагадував багаторазову кліпсу на пакетиках для приправ, розвести ці шви в різні боки, розділивши лицьову частину куртки надвое. Далі надіти куртку звичним чином і поєднати краї швів між собою, придавлюючи по довжині пальцями рук - шви при цьому з'єднувалися в єдине ціле.

У верхній зовнішній частині трико і в нижній внутрішній частині куртки по периметру одягу йшли повздовжні ущільнені смуги - їх вимагалось поєднати один з одним і притиснути - обидві деталі гардеробу з'єднувалися, і в результаті проведених маніпуляцій, перетворювалися на комбінезон. Невеликі ущільнення-подушечки на кожній частині комбінезона дозволяли регулювати міру облягання тіла тканиною. Таких Макс налічив п'ять - на манжетах, на литках, і один внизу застібки на куртці.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/sergiy-zalevskiy/tehnolog/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

